

VĂN TÌNH

KHÍ CHẤT

bao nhiêu,

HẠNH PHÚC

bấy nhiêu

bloom
BOOKS

 NHÀ XUẤT BẢN
THẾ GIỚI

Mỹ Linh dịch

Mục lục

Chap 01

Chap 02

Chap 03

Chap 04

Chap 05

Chap 06

Chap 07

KHÍ CHẤT BAO NHIÊU, HẠNH PHÚC BẤY NHIÊU

Văn Tình
sachmoi.net

Chap 01

Chap 1:

Phụ nữ buông thả bản thân sau khi kết hôn, có lẽ trước đó cô ấy vốn đã tầm thường.

Dạo trước, mấy người chúng tôi tổ chức một bữa tiệc chúc mừng nhỏ cho cô bạn thân Tiểu R. Kịch bản phim mà cô ấy viết suốt hai năm đã được một công ty phim truyền hình coi trọng và bỏ ra một triệu tệ để mua về.

Tiểu R đang là một người nội trợ. Trước khi kết hôn, cô ấy làm HR* và là một người rất xuất sắc trong công việc. Sau khi kết hôn, Tiểu R mang thai và quyết định nghỉ việc. Sếp tha thiết giữ cô ấy lại, cũng thoải mái nói : Cứ việc sinh con, cho nghỉ một năm, sau đó lại quay về làm.

Tiểu R rất cảm kích trước sự cảm thông của sếp, nhưng vẫn từ chối. Cô ấy đã lên kế hoạch từ sớm, rằng trước khi con đi học, cô ấy nhất định phải ở bên con, sau đó mới cân nhắc tới chuyện quay lại làm việc. Lúc ấy, mấy người chúng tôi đều phân tích cho Tiểu R thấy những trường hợp có thể xảy ra sau khi cô ấy nghỉ việc, khuyên cô ấy nên suy nghĩ lại, nhưng Tiểu R vẫn quyết tâm lập chí cùng con lớn lên. Thế là chúng tôi đều chọn chọn tôn trọng quyết định của cô ấy.

Tôi cũng từng âm thầm hỏi Tiểu R, " Cậu đã thực sự cân nhắc kĩ chuyện vì con mà hy sinh mấy năm trời chưa ? Liệu cậu có hối hận hay không ? "

Tiểu R cười rất kiên định, đáp : " Cậu à, yên tâm đi. Dù tớ có thành một bà mẹ nội trợ thì tớ cũng không bao giờ ngừng hoàn thiện bản thân".

Tiểu R vốn là một cô gái thông tuệ và có chính kiến, cho nên tôi vui vẻ chúc cô ấy vạn sự như ý.

Sau đó, khi chúng tôi trò chuyện với nhau, tôi có hỏi thăm cuộc sống của cô ấy. Tiểu R đáp, trong ba tháng đầu , hầu như lúc nào con cũng ngủ. Khi ấy Tiểu R có thể làm những việc khác, chỉ cần cho con ăn đúng giờ, thay tã cho con đúng lúc là được. Nếu quá buồn ngủ thì có thể ngủ theo con, nếu không buồn ngủ thì làm những việc mình thích. Lúc còn đi làm, ngày nào Tiểu R cũng bận đến tối tăm mặt mũi, nhưng khi ở nhà chăm con, cô ấy có thêm nhiều thời gian để đọc sách.

Dù con có lớn hơn, thời lượng ngủ ngày càng ít đi, thì cô ấy vẫn đọc rất nhiều sách hướng dẫn nuôi dạy con, còn bồi dưỡng cho con nếp sinh hoạt rất tốt, nên con ngoan hơn những đứa trẻ khác nhiều.

Một thời gian sau, Tiểu R kể với tôi rằng cô ấy đã mua vài cuốn sách về ngành biên kịch, và muốn viết kịch bản về đề tài gia đình.

Nói thật, lúc ấy tôi không hề xem trọng chuyện đó. Biên kịch chuyên nghiệp nhiều như thế, chẳng đến lượt tác phẩm của mình được đưa lên màn ảnh. Trước lời nhắc nhở của tôi, Tiểu R vẫn rất tự tin thoải mái, cô ấy nói chỉ muốn viết một câu chuyện, muốn học cách làm thế nào để viết kịch bản, còn kết quả ra sao thì cô ấy không bận tâm.

Tiểu R viết suốt hai năm trời, rất nghiêm túc, còn theo dõi rất nhiều người trong giới biên kịch và truyền hình.

Rất nhiều người nói Tiểu R thật may mắn, tôi nghĩ có lẽ vì họ cho rằng chỉ một kịch bản mà cô ấy đã thu về được một triệu tệ rồi! Về điều này, Tiểu R cũng không phủ nhận, nhưng tôi biết nếu không có những nỗ lực trước đó, may mắn này sẽ không đến lượt cô ấy.

Sau khi tiệc tùng kết thúc, Tiểu R mời riêng tôi đi uống cà phê, cô ấy muốn tâm sự với tôi vài vấn đề về kịch bản.

Thế là chúng tôi lại đi tới Starbucks, tôi chúc mừng cô ấy một lần nữa.

Tiểu R tâm sự với tôi những lời từ tận đáy lòng " Văn Tình à, rất nhiều người chúc mừng tớ, bởi vì kịch bản của tớ bán được với giá một triệu tệ, nhưng nói thật, doanh thu lớn nhất mà tớ nhận được không phải một triệu tệ này, mà là trong quá trình viết kịch bản, tớ đã tìm thấy niềm vui. Trong mấy năm ở nhà chăm con, vì có mục tiêu gửi gắm mà tớ luôn có tâm trạng tốt, thuận lợi vượt qua quá trình khó khăn khi chuyển từ môi trường công sở về gia đình."

Tôi hiểu tâm trạng của cô ấy. Có lẽ rất nhiều người cảm thấy vì kịch bản bán được với giá một triệu tệ nên hai năm học tập vừa rồi của Tiểu R là đáng giá, còn nếu không bán được gì thì họ sẽ cho rằng chúng chẳng đáng một xu. Thực ra không phải vậy. Thu hoạch lớn nhất mà Tiểu R nhận được không phải tiền tài, mà là niềm đam mê này khiến cô ấy không đánh mất chính mình khi trở thành một bà mẹ nội trợ, khiến bản thân trở nên lười biếng. Có đam mê sở thích, Tiểu R sẽ không cảm nhận được nỗi buồn khi ở nhà chăm con, cũng không tập trung sự chú ý vào người chồng, khiến đối phương ngột ngạt. Trái lại, cô ấy sắp xếp thời gian thật hợp lý, giúp cuộc sống trở nên tốt đẹp, hoàn hảo hơn.

Cô bạn Hiếu Lâm mà tôi quen mấy năm trước cũng mới báo tin vui cho tôi được vài hôm, cuối cùng cô ấy cũng thành lập được phòng làm việc của riêng mình.

Hiếu Lâm cũng là một người mẹ. Tuy nhiên, cha mẹ cô ấy đã qua đời từ lâu, mẹ chồng ốm liệt giường, cha chồng phải chăm sóc người vợ ốm bệnh của mình, không thể giúp đỡ cô ấy trong việc nuôi con, mà vào thời điểm ấy, điều kiện kinh tế cũng không cho phép cô ấy thuê bảo mẫu. Sau khi bàn bạc, hai vợ chồng Hiếu Lâm quyết định để người có thu nhập thấp hơn nghỉ việc, ở nhà chăm con.

Lúc mới nghỉ việc Hiếu Lâm không quen, luôn cảm thấy còn trẻ đã phải cáng đáng gia đình, không phù hợp với lý tưởng của bản thân, cũng sợ bị tách biệt khỏi xã hội thì không thể cùng trưởng thành với chồng.

Nhưng cô ấy không phải kiểu người dễ dàng chấp nhận hiện thực. Thời đi học, Hiếu Lâm rất hứng thú với hội họa, còn từng học tập một thời gian, về sau vì không phải chuyên môn nên mới dừng học. Nhưng giờ cô ấy nghĩ: Con còn nhỏ thế này, mình không thể ra ngoài làm việc, nếu có thể làm chuyện gì đó ở nhà thì tốt biết bao.

Suy nghĩ này ngày càng mãnh liệt, thế là Hiếu Lâm bắt đầu mua dụng cụ vẽ trên Internet về và bắt đầu tập luyện. Dần dần, cô ấy vẽ ngày càng đẹp hơn. Hiếu Lâm là một cô gái quyết đoán. Thấy chi phí nuôi con ngày một lớn hơn, thêm chuyện từ khi nghỉ việc ở nhà, thu nhập gia đình giảm mạnh, cô ấy bèn nghĩ : Có nên bán tranh mình vẽ để góp phần cáng đáng gia đình hay không ?

Hiếu Lâm nói được là làm được. Cô ấy đi hỏi thăm địa chỉ của mấy tiệm tranh, rồi mang theo tranh, bế theo con tới thẳng đó.

Có lẽ thấy cô ấy vẽ rất đẹp, hoặc vì thấy cô ấy bế con thật không dễ dàng gì, chủ tiệm mua liền một lúc bốn bức tranh. Hiểu Lâm cầm xấp tiền mà hưng phấn tới mức không biết nên làm gì cho phải. Chủ tiệm nói với cô ấy, chỉ cần vẽ xong, cứ việc mang ra đó.

Nhờ câu nói này, Hiểu Lâm sáng tác nhiệt tình và tập trung hơn, cô ấy chia phòng khách ra làm hai khu vực, một nơi là chỗ chơi đùa của con, một nơi khác là chỗ cô ấy tập trung vẽ tranh. Sau một thời gian, trình độ vẽ của Hiểu Lâm ngày càng tiến bộ, giá bán tranh của cô ấy cũng ngày một cao hơn. Dần dần, rất nhiều nhà hàng, quán bar, công ty trang trí đều tìm đến đặt mua tranh, Hiểu Lâm bắt đầu nghĩ tới việc lập phòng làm việc riêng, lúc này con cô ấy đã bốn tuổi rồi, có thể đi học mầm non rồi.

Hiểu Lâm từng tham khảo ý kiến của tôi về chuyện này, tôi rất tán thành suy nghĩ của cô ấy, tuy lập phòng làm việc sẽ tăng chi phí, nhưng có không gian sáng tác tốt hơn là điều vô cùng cần thiết.

Hiểu Lâm ngẫm nghĩ hồi lâu, cảm thấy rất có lý, liền bắt đầu tìm kiếm địa điểm thích hợp. Trong khoảng thời gian đó, chúng tôi không liên lạc với nhau, cho tới khi phòng làm việc của cô ấy chính thức khai trương.

Nếu bàn về thực tế, tình cảnh của Hiểu Lâm khi ấy không thể coi là tốt. Phía cha mẹ không giúp đỡ được gì, còn phải trích tiền từ thu nhập ít ỏi để gửi cho cha mẹ chồng. Nhưng hiện giờ cô ấy đã có được sự nghiệp mà mình yêu quý, trải qua mấy năm nỗ lực, điều kiện kinh tế cũng được cải thiện. Thấy Hiểu Lâm bước từng bước về phía tương lai hạnh phúc, tôi thực sự mừng thay cho cô ấy.

Nhiều người cho rằng phụ nữ buông thả bản thân là bởi hôn nhân và con cái. Thực tế không phải vậy. Một phụ nữ luôn muốn hoàn thiện bản

thân, dù đã kết hôn hay còn độc thân, dù đã có con hay chưa có con, cô ấy vẫn sẽ sáng tạo ra vô vàn cơ hội để hoàn thiện chính mình.

Còn những người phụ nữ buông thả bản thân sau khi kết hôn, có lẽ trước khi kết hôn, họ đã vứt bỏ chính mình mất rồi, cùng lắm thì họ cũng chỉ làm một công việc lặp đi lặp lại tựa như máy móc, có một số tiền lương không lớn, rồi thậm chí vọng hôn nhân có thể cho họ cuộc sống họ mong muốn.

Chẳng qua khi họ nhận ra hôn nhân không thể thỏa mãn nguyện vọng của họ, thậm chí cảm nhận được sự phản kích nghiêm trọng của cuộc sống, họ mới hoảng hốt sợ hãi. Thế nhưng họ không muốn thừa nhận đó là trái đắng của việc bản thân không nỗ lực, ngược lại, họ sẽ đổ trách nhiệm lên đầu hôn nhân và con cái.

Đừng đẩy mọi sai lầm cho cuộc hôn nhân. Một cuộc hôn nhân tốt không những khiến phụ nữ không ngừng trưởng thành, mà còn khiến phụ nữ tuyệt vời hơn, không còn ngây thơ và ấu trĩ, càng thêm tao nhã và thông tuệ, trở thành một phụ nữ đầy sức hút. Có con cái cũng không khiến phụ nữ trở thành một " bà già", mà khi ở bên con, cô ấy sẽ ngày càng dịu dàng, ngày càng trân trọng cuộc sống, ngày một tu chí hơn, bởi cô ấy cảm nhận được sự hồn nhiên của trẻ thơ và sự ấm áp của huyết thống, bởi vì trong lòng cô ấy hiểu rằng: Có con rồi mình sẽ có thêm trách nhiệm, mình cần làm gương cho con, mình không thể để con có một người mẹ thất bại.

Người ta nói : Trở thành mẹ thì sẽ kiên cường " có lẽ chính là vì vậy. Con cái không những không hủy hoại cuộc sống của người mẹ, mà còn khiến người mẹ mau chóng trở thành một người kiên cường và đầy trách nhiệm.

Mỗi cô gái đều nên hiểu rõ một chuyện: Người phụ nữ buông thả bản thân sau khi kết hôn, có lẽ trước khi kết hôn đã là một người tầm thường. Điều khiến bạn buông thả bản thân chưa bao giờ là hôn nhân và con cái, mà chỉ là sự chây ì trong chính con người bạn thôi.

Hết Chap 1. 02:56pm 24/Dec/18

Giáng sinh vui vẻ ~~~

KHÍ CHẤT BAO NHIÊU, HẠNH PHÚC BẤY NHIÊU

Văn Tình
sachmoi.net

Chap 02

Chap 02: Cảnh giới cao nhất của phụ nữ chính là hai chữ này

Sáu năm trước, lần đầu tiên cô bạn thân Đường Đường của tôi xách túi lớn túi bé về ra mắt cha mẹ chồng tương lai, và cô ấy không nhận được lì xì từ hai cụ.

Ở chỗ chúng tôi, hầu hết mọi người đều coi trọng lì xì vào ngày đầu tiên ra mắt. Nếu cha mẹ chồng rất hài lòng về con dâu tương lai, họ sẽ tặng con dâu một bao lì xì cực kì "hậu". Nếu cảm thấy tạm tạm, họ sẽ tặng một bao lì xì theo giá chung. Dù điều kiện gia đình có kém đến mấy, họ cũng sẽ tặng một bao lì xì để tỏ thái độ ưng thuận.

Nếu không tặng lì xì, thì tức có hai vấn đề: Thứ nhất, gia đình này rất bất lịch sự, thứ hai, họ cực kì ghét cô gái kia.

Cha mẹ cô gái nếu biết con mình đi ra mắt mà không được đối phương tặng lì xì đều vô cùng giận dữ, trên Tianya* có cả đồng topic than phiền về chuyện này.

* Tianya; một diễn đàn bàn luận nổi tiếng của TQ

Khi hội bạn thân của Đường Đường biết cô ấy không nhận được lì xì, ai nấy đều sục sôi căm phẫn. Có người nói : "Rõ ràng là họ cố ý làm cậu xấu hổ, sao họ lại hành động như thế cơ chứ?"

Một người khác nói : "Chúng ta cũng không thêm một gia đình keo kiệt như vậy. Có phải gái ế đâu. Thật là mắc ới".

Lại có người nói : " Chia tay ngay đi. Gia đình này gồm chết đi được. Sau này gả vào nhà họ chỉ có khổ thôi".

Nhưng Đường Đường lại thoải mái cười: " Có cái bao lì xì thôi mà ? Không tặng thì thôi, dù sao tớ cũng chẳng thèm muốn gì chút tiền ấy."

Những người khác thấy cô vô tư như vậy thì lo lắng lắm, thi nhau nói với cô ấy, đây không phải vấn đề tiền hay không, đây là vấn đề lễ nghi phép tắc, vấn đề thái độ, thậm chí là vấn đề nhân phẩm.

Đường Đường vẫn chẳng bận tâm. Cô ấy nghĩ, tiền lì xì cũng không chứng tỏ điều gì, chỉ cần cô ấy với bạn trai yêu nhau chân thành là được.

Bạn thân của cô ấy hừ lạnh một tiếng: "Yêu nhau chân thành? Cậu đừng đùa, chân thành mà lại để cha mẹ không tặng cậu lì xì? Anh ta cũng có trách nhiệm lớn đấy."

Song Đường Đường vẫn không cho đây là chuyện to tát, vẫn thân thiết tình cảm với bạn trai, vẫn hỏi thăm cha mẹ đối phương như thường, chuyện này không hề lưu lại khúc mắc trong lòng cô ấy.

Lần thứ hai tới thăm, mẹ chồng tương lai kín đáo đưa cho cô ấy một bao lì xì: " Lần trước hai bác đã chuẩn bị kỹ càng rồi, nhưng hôm ấy là lần đầu tiên con tới chơi, hai bác cũng rất căng thẳng, chỉ sợ có điểm nào không chu đáo, cuối cùng quên mất chuyện lì xì. càng già đầu óc càng lú lẫn, mấy hôm sau nhìn thấy bao lì xì ở nhà thì mới nhớ ra. Đây là lỗi của bác, con thông cảm cho bác nhé."

Đường Đường cười rất vô tư.

Chuyện này giúp Đường Đường có ấn tượng rất tốt trong lòng cha mẹ chồng. Họ âm thầm nói với con trai: "Đường Đường là một cô bé rộng lượng và bao dung, giờ có rất ít người thấu tình đạt lý như thế, con phải biết quý trọng đấy nhé."

Tôi từng ngấm hỏi Đường Đường: "Cậu không bận tâm chút nào thật sao?" Đường Đường vui vẻ cười đáp: "Những chuyện mang tính nguyên tắc thì nên chú ý, nhưng những việc lặt vặt trong sinh hoạt thế này, không bận tâm sẽ sống thoải mái hơn".

Một năm sau khi kết hôn, Đường Đường có con. Vì cha mẹ Đường Đường đang bận chăm con cho anh trai cô ấy, không thể tới chăm sóc Đường Đường, nên mẹ chồng nhận lời tới giúp đỡ cô ấy.

Hiện giờ, phụ huynh và con cái cùng chăm trẻ mà không nảy sinh mâu thuẫn, quả thực hiếm như lá mùa thu. nếp sống, quan niệm chăm trẻ, phương pháp cũ mới, điểm nào cũng có thể dẫn đến tranh chấp. Trong nhà tôi, một người họ hàng sau khi có con, gia đình suýt tan vỡ, ngày nào cũng diễn ra đại chiến sáu nước. Con dâu thấy quan niệm của mẹ chồng cổ hủ, không khoa học, mẹ chồng thấy con dâu ngang ngạnh bướng bỉnh, soi mói cạng khóe nhau. Hai người gần như biến thành kẻ thù, nghe đâu lại mâu thuẫn rồi.

Nhưng nhà Đường Đường hoàn toàn không xảy ra tình huống đó. Lúc tôi tới thăm cô ấy, cũng thấy mẹ chồng cô ấy chăm cháu chẳng tiến bộ hơn những bà cụ khác là bao, trong mắt người trẻ tuổi thì rất nhiều phương pháp của người già có vấn đề.

Nhưng Đường Đường nói: "Các cụ mà, sao có thể yêu cầu họ làm giống hệt chúng mình được? Tôi không thể tự chăm con nên mẹ chồng tới giúp, tôi phải biết ơn bà ấy mới đúng. Tuy bà ấy có những phương pháp khác với tôi, nhưng bà ấy là bà nội của con tôi mà, chắc chắn bà ấy

cũng thương cháu hết lòng. Cậu muốn một bà cụ sáu mươi chăm trẻ theo khoa học, chẳng phải làm khó người ta sao ? Thực ta trẻ con được chăm kĩ quá chưa chắc đã tốt, với lại hồi xưa bà ấy cũng chăm chồng tốt khỏe mạnh đấy thôi?".

Mẹ chồng Đường Đường cũng là người giao thiệp rộng. Thấy bạn bè mình đều bị con dâu của họ chê bai soi mói đủ đường, bà liền thấy con dâu mình rộng lượng phóng khoáng, nên còn tình nguyện học theo cách chăm trẻ của Đường Đường. Bà ấy nói: " Cha mẹ già rồi, rất nhiều quan niệm không theo kịp thời đại, phải học tập từ các con. "

Trong nhà êm ấm, đương nhiên Đường Đường có nhiều thời gian tập trung vào sự nghiệp. Trong công ty, đồng nghiệp và lãnh đạo đều có chung đánh giá với cô ấy đó là rộng lượng.

Vị trí của Đường Đường là ở bộ phận sale, nói chuyện bằng thành tích, có năng lực mới có thể trị vững. Những người làm sale đều biết, giữa các khách hàng lại có sự khác biệt rất lớn : có khách hàng gặp hai ba lần là kí hợp đồng, có khách hàng cực kì khó chơi, có thể ép bạn phát điên, giá trị đơn đặt hàng cũng có lớn có nhỏ: có loại đơn kí một lần là nửa năm không lo, nhưng cũng có loại đơn kí 18 cái cũng chỉ như muối bỏ biển.

Tổ của Đường Đường có bốn cô gái, ai cũng khéo léo, nhanh nhạy, tích cực giành lấy những khách hàng dễ tính và những đơn đặt hàng giá trị lớn. Người người giành giật, chỉ sợ mình thiệt. Đường Đường không tranh được với họ, đương nhiên những khách hàng khó chơi và những đơn đặt hàng không ai muốn nhận đều tới tay cô ấy.

Lúc Đường Đường chưa vào làm, ngày nào mấy cô gái cũng khiến quản lý nhức đầu, ai không giành được khách hàng và đơn đặt hàng khiến họ hài lòng đều làm phiền quản lý đến chết. Nhưng khi Đường

Đường vào làm, vấn đề này liền được giải quyết, vì lần nào cô ấy cũng thông cảm cho nỗi khó xử của quản lý mà chấp nhận chịu thiệt.

Quản lý cũng biết điểm tốt của Đường Đường, biết cô ấy đã từ bỏ rất nhiều lợi ích thuộc về mình, bèn bồi dưỡng cho cô ấy một đơn đặt hàng rất lớn. Thế nhưng Đường Đường chỉ kịp liên lạc với đối phương một lần, đơn đặt hàng này đã bị người cùng bộ phận cướp mất.

Đối phương ngây thơ nói, không biết Đường Đường cũng đang làm, cho nên giành lấy đơn đặt hàng này.

Nếu là người khác thì chắc chắn không bỏ qua vụ ấy, nhưng Đường Đường lại nói : " Tôi không nhanh tay bằng người khác, làm mất đơn đặt hàng là trách nhiệm của tôi".

Không ít đồng nghiệp đều thấy cô ấy ngốc. Chuyện gì cũng có thể bỏ qua, chuyện gì cũng không tính toán, không bị ức hiếp tới chết mới là lạ!

Nhưng một năm sau, quản lý thăng chức. Lãnh đạo phía trên bảo chị ấy tiến cử một người tiếp quản vị trí cũ của mình, chị ấy đã tiến cử Đường Đường. Những đồng nghiệp khác không phục. Thành tích của Đường Đường cũng chẳng phải tốt nhất, dựa vào đâu mà người được thăng chức lại là Đường Đường !?

Quản lý bèn nói:" Mọi người nói không sai. Thành tích của Đường Đường không phải tốt nhất, về mặt sale thì là như vậy. Nhưng hiện giờ yêu cầu lớn nhất của vị trí này không phải là năng lực sale, mà là nhân phẩm, có cái nhìn tổng quát hay không, có công bằng chính trực hay không, đó là yêu cầu đầu tiên, từ điểm này mà nói thì cô ấy là người phù hợp nhất".

Nhờ sự nâng đỡ của quản lý cũ, Đường Đường trở thành quản lý đương nhiệm.

Cô ấy mời chúng tôi đi liên hoan, trong bữa cơm, cô bạn Đường Đường đùa rằng: " Đúng là người ngốc có phúc của người ngốc, may mà cậu toàn gặp được người tốt."

Đường Đường lại nói ra những lời khiến chúng tôi phải suy ngẫm sâu sắc: " Tớ luôn cho rằng, thói xấu mà phụ nữ khó sửa đổi nhất chính là tính hẹp hòi chi li, chút việc nhỏ cũng không thể bỏ qua mà cứ canh cánh trong lòng, cho nên từ nhỏ tớ đã lập chí trở thành một phụ nữ rộng lượng phóng khoáng, nhưng rộng lượng không có nghĩa là ngu ngốc. Ví dụ như mẹ chồng tớ tuy lần đầu ra mắt bà ấy không tặng lì xì cho tớ, nhưng qua những lần tiếp xúc sau đó, tớ cảm thấy bà ấy là một người rất tốt, bà ấy không thể cố ý gây khó xử cho tớ được, nhất định là có nguyên do khác. Hơn nữa tớ cũng không muốn vì chút chuyện nhỏ mà nghĩ xấu hoàn toàn về một người. Còn quản lý của tớ, tuy lần nào chị ấy cũng để tớ chịu thiệt, bởi tớ là người dễ tính nhất , nhưng tớ biết chị ấy là người rất chính trực công bằng , là lãnh đạo nên chị ấy có cái khó của riêng mình, chị ấy phải giữ vững mối liên kết cho tập thể, còn nếu chị ấy là người chỉ biết bắt nạt kẻ yếu thì tớ đã nghỉ việc từ lâu rồi."

Đúng vậy! Chúng ta đều phải trở thành một phụ nữ rộng lượng mà không ngu ngốc, biết khoan dung cảm thông với người khác, nhưng cũng phải biết nhìn người và có giới hạn của riêng mình.

Hết chap 2 -02:52pm 26/Dec/18

Chúc mọi người giáng sinh vui vẻ ^^

Judy

KHÍ CHẤT BAO NHIÊU, HẠNH PHÚC BẤY NHIÊU

Văn Tình
sachmoi.net

Chap 03

Chap 03 : Vì sao khi ở trong nghịch cảnh người ta lại nỗ lực hơn ?

Trong mấy năm qua, tôi đã tận mắt chứng kiến quá trình cô bạn M của tôi từ đẹp thành xấu, rồi lại từ xấu thành đẹp. Quá trình này cũng đi đôi với quá trình cô ấy từ ưu tú trở nên bình thường, rồi từ bình thường trở lại ưu tú.

Khi tôi quen M, ấn tượng sâu sắc nhất của tôi về M chính là cô ấy có làn da trắng mịn như trẻ con, điều này khiến người thi thoảng lại nổi mụn như tôi hâm mộ đến chảy nước miếng. Thế là tôi liền nhờ M chỉ cho bí quyết dưỡng da. Nhờ thường xuyên qua lại, chúng tôi dần trở thành bạn tốt.

Lúc đó M vừa tốt nghiệp đại học. Cô ấy khiêm tốn hiếu học, chịu thương chịu khó, mười hai giờ đêm còn đang tăng ca, thậm chí còn đi học thêm vào cuối tuần. Công bằng mà nói, M chính là cô gái nỗ lực nhất trong lứa chúng tôi.

Cho nên trong vòng một năm, từ nhân viên hành chính bình thường, cô ấy được lãnh đạo đề bạt thành trợ lý, hai năm sau, cô ấy lại được lãnh đạo tiến cử trở thành quản lý của một bộ phận. Ở cùng lứa vào làm trong công ty, cô ấy là người thăng tiến nhanh nhất.

Bạn trai của M là bạn cùng lớp học thêm với cô ấy, và cũng làm quản lý ở một công ty khác, khi cô ấy thăng chức thành quản lý bộ phận thì hai người họ kết hôn.

Sau khi kết hôn, M ít liên lạc với chúng tôi hơn. Sau đó, nghe nói cô ấy xin công ty cho mình được chuyển tới chi nhánh ở thành phố của chồng. Khoảng một năm sau, khi tôi đi ăn cơm với một người bạn, bạn tôi đột nhiên kể dạo trước đi công tác gặp được M, cô ấy thay đổi rất nhiều, khiến người ta khó mà tin nổi. Tôi hỏi cô ấy thay đổi thế nào, bạn tôi đáp bây giờ M đã mập đến biến dạng rồi.

Chẳng bao lâu sau, tôi gặp được M, tôi còn kinh ngạc hơn cả bạn tôi, vì M trước mắt bụng xệ vai thô, khiến tôi nghĩ đến một thành ngữ: "Lưng hùm vai gấu". Dáng người mảnh mai yếu đuối năm nào đã hoàn toàn biến mất, khiến tôi không khỏi hoài nghi trong một năm nay cô ấy đã ăn những gì. Điều khiến tôi tiêc nuối nhất chính là làn da của M. Làn da mịn màng trắng bóc khi xưa đã biến mất. Trước mặt tôi chỉ còn một gương mặt thô ráp vàng vọt.

Tôi ngạc nhiên đến nỗi không nên lời. Thấy tôi như thế M tự giễu : "Bây giờ, người quen gặp tớ đều có thái độ như vậy, có điều tớ vẫn phải cảm ơn cậu vì đã nhận ra tớ".

Lúc ăn cơm, M ăn một hơi hết sáu món, vì thân thiết nên tôi cũng nói thẳng : "Cậu à, giờ cậu mập như thế này rồi, nên ăn ít đi một chút đúng không ?"

M bất đắc dĩ đáp : "Thần thiếp cũng muốn chứ, nhưng thần thiếp không làm được !"

Lúc tiễn M về, tôi nhớ lại cô ấy vào cái thời da mặt trắng xinh, vẫn thấy tiếc nuối vô cùng. Sau đó những tin xấu về M dần dần truyền tới :

đầu tiên là nghe nói cô ấy biếng nhác trong công việc, bị công ty điều về rồi đặt vào một vị trí không mấy quan trọng, sau đó lại nghe nói chồng cô ấy ngoại tình, đã ly hôn với cô ấy rồi.

Tôi gọi điện cho M, thấy M khóc đến khản giọng. Nhưng M từ chối ý định muốn tới thăm cô ấy của tôi. M cương quyết nói : " Cậu ạ, tớ muốn biến mất một thời gian. Tớ đã trình đơn xin thôi việc cho công ty rồi. Nếu tớ không biến về tớ của ngày xưa thì cả đời này tớ cũng không định gặp lại các cậu. "

M nói được là làm được. Cô ấy hoàn toàn biến mất. Khoảng một năm sau, dì giúp việc nói có người tới tìm tôi, tôi ra ngoài thì thấy một người đẹp với thần thái tuyệt mỹ, dáng người yếu điệu, sắc mặt hồng hào đứng trước mặt mình. Lần này, M lại khiến tôi kinh ngạc đến không ngậm được miệng. Thấy tôi như vậy, M cười rất đắc ý : " Lần này vẻ mặt của cậu làm tớ thoải mái lắm, tiếp tục phát huy nhé."

Tôi hỏi cô ấy khoảng thời gian vừa rồi cô ấy đã làm gì, đi đâu. Cô ấy đáp, đầu tiên là tới nơi khác giải sầu. M đã suy nghĩ rất nhiều, trước hết là việc chồng cũ ngoại tình chẳng phải vì cô ấy vừa béo vừa xấu hay sao ? Thế là cô ấy quyết tâm thay đổi bản thân, đầu tiên là làm thể tập gym, thể spa làm đẹp, mỗi ngày chỉ ăn một quả táo, một cốc sữa, nhiều lúc đói tới mức hoa mắt, trần trọc khó ngủ, nhưng cô ấy vẫn cắn răng tự nhủ: Có muốn trở nên xinh đẹp hay không ? Nếu không muốn thấy ánh mắt thương hại từ người khác thì phải cố mà chịu đựng. Cứ như vậy trong 3 tháng, M đã giảm được 15kg, lại thêm việc tập thể dục mỗi ngày, trông cô ấy khỏe mạnh hẳn ra. Khoảng nửa năm trước, cô ấy lại đi tìm việc, sau đó tập trung làm việc gấp trăm lần trước đây, lãnh đạo hiện giờ đánh giá cô ấy rất cao.

M viết ra trải nghiệm của mình rồi đăng lên mạng xã hội, nhất thời gây náo động, rất nhiều người khâm phục ý chí của cô ấy, phần bình

luận toàn là khen ngợi. M được rất nhiều người phong làm : "Chị hai vượt khó", vô số người chúc M chắc chắn sẽ tìm được hạnh phúc khác.

Thấy M nỗ lực như vậy, tôi cũng mừng thay cho cô ấy. M chia sẻ kinh nghiệm sống của mình để cổ vũ mọi người sống tốt hơn. Tôi tin rằng, hiện giờ cô ấy đang rất hạnh phúc.

Nhưng có một lần khi chúng tôi họp mặt, M uống say nên tôi đưa cô ấy về nhà. Cô ấy ôm lấy tôi nói : " Cậu à, thực ra tớ rất hối hận cậu biết không ? Hiện giờ tớ đang rất nỗ lực, đang sống rất tốt, nhưng tại sao lúc tớ đang có tất cả trong tay thì tớ không nỗ lực hoàn thiện bản thân ?"

Tôi an ủi cô ấy, sống trên đời ai cũng phải trải qua trắc trở và nuối tiếc.

Cô ấy lắc đầu, nói với tôi rất nhiều điều.

Lúc mới ly hôn, cô ấy rất hận chồng cũ, cho rằng lúc mình xinh đẹp như hoa thì người đàn ông này tìm mọi cách theo đuổi, nhưng khi cô ấy trở nên xấu xí thì anh ta liền thay lòng đổi dạ, đúng là đồ khốn nạn. Nhưng dần dần, cô ấy đứng ở góc độ khác nhìn nhận vấn đề. Vào thời điểm ấy, đến M còn không thể chấp nhận chính mình, cả người bèo nhèo toàn mỡ, tự nhìn vào gương còn thấy ngán. Trong tình yêu, nếu không khiến bản thân tốt hơn đẹp hơn, để anh ấy không bao giờ rời bỏ mình, mà chây ì ngừng nỗ lực, cuối cùng đánh mất tình yêu thì trách ai bây giờ ?

Cô ấy ghen ngào nói: " Cậu biết hồi ấy tớ ngu ngốc tới mức nào không ? Ngày nào tớ cũng muốn anh ấy dẫn tớ đi ăn đủ thứ đồ ăn, nếu không đi thì chính là không yêu tớ, cho nên anh ấy đành phải đưa tớ đi. Lúc tớ mới béo lên, anh ấy nhắc tớ nên tập luyện vận động, nhưng tớ không vui, tớ cho rằng yêu là phải khiến tớ vui vẻ, bắt tớ luyện tập là đang ép uống tớ, là không yêu tớ. Anh ấy không dám nhắc lại nữa. Ngày

nào tớ cũng ngồi trên sofa ăn đồ ăn vặt, xem phim truyền hình, chẳng chịu học tập gì hết. Học tập làm sao thoải mái bằng xem phim được. Tớ cũng không liên lạc với các cậu, chỉ muốn ở bên anh ấy, khiến vòng giao tiếp của mình ngày càng thu hẹp.

Sau khi mọi chuyện đổ vỡ, tớ còn đổ hết trách nhiệm lên đầu anh ấy, vì anh ấy không giúp tớ trở nên tốt đẹp hơn, nhưng lúc trước anh ấy đâu dám nói thật với tớ. Mọi lời nói thật của anh ấy trong mắt tớ đều là biểu hiện của việc không yêu tớ, tớ thích nghe những lời như : " Dù em xấu đến cùng cực thì trong mắt anh em vẫn là đẹp nhất ". Hiện giờ tớ đã tìm về bản thân của ngày xưa, nhưng thực ra tớ rất muốn cho mình hai bạt tai, tự hỏi : Lúc trước mày làm gì vậy, sao lúc đang trong hoàn cảnh thuận lợi thì mày không ra sức nỗ lực? Sao phải đợi tới khi cuộc sống cho mày mấy cái bạt tai thì mày mới tỉnh ra ?

M có thể ngộ đạo lý này từ quá khứ thất bại, không tự trách mình, tự oán mình, là đã mạnh mẽ hơn rất nhiều người rồi, giác ngộ của cô ấy khiến mỗi chúng ta phải suy ngẫm sâu sắc.

Khi ở trong hoàn cảnh thuận lợi, hầu hết mọi người đều buông lỏng yêu cầu với bản thân. Còn khi ở trong nghịch cảnh, chúng ta sẽ hăng hái nỗ lực. Dường như đây là bản tính trời sinh của con người. Nhưng sao nhất định phải đợi tới khi mất hết tất cả, hoặc rơi vào nghịch cảnh thì ta mới chịu khắc khổ nỗ lực ?

Hồi nhỏ, trong môn ngữ văn có câu thành ngữ : " mất bò mới lo làm chuồng". Câu thành ngữ này cho ta biết nếu mắc sai lầm thì phải sửa đổi ngay lập tức, để tránh tổn thất lớn hơn. Nhưng thực ra mọi người đều biết, trước khi bò bị mất, nếu quay chuồng thật cẩn thận thì chắc chắn sẽ không xảy ra chuyện mất bò.

Tương tự như vậy, ý thức được vấn đề của bản thân, cố gắng sửa đổi là một thái độ tích cực, đáng được khích lệ. Nhưng thật ra, sửa đổi lại là hạ sách của hạ sách. Khi ở hoàn cảnh tốt, phải luôn giữ tỉnh táo thì mới không đánh mất ưu thế, mới không rơi vào nghịch cảnh.

Gần như mỗi chúng ta đều từng trải qua chuyện này : nếu lúc trước tôi ra sức nỗ lực thì giờ đã... Nếu ngày trước tôi biết quý trọng hơn thì giờ có lẽ... Nếu thời đó tôi không thích an nhàn thì có khi lúc này...

Người luôn luôn chìm trong thất bại, không thể đứng dậy chính là kẻ thua cuộc. Người có thể đứng dậy từ thất bại chính là dũng sĩ. Còn người đã hiểu thấu tất cả từ đầu, không để bản thân rơi vào thất bại hay nghịch cảnh, mới là người thông tuệ và mạnh mẽ thực sự.

Hết Chap 03-03:17pm-28/Dec/18

Chúc mọi người cuối tuần vui vẻ. Công việc mình làm an nhàn nên làm xong việc tranh thủ đánh máy cho lên tay. Mọi người đọc vui có được bài học cho chính mình nhé ~

KHÍ CHẤT BAO NHIÊU, HẠNH PHÚC BẤY NHIÊU

Văn Tình
sachmoi.net

Chap 04

Chap 04 : Có một kiểu phụ nữ không bao giờ sống tốt cuộc đời mình

Trong buổi họp mặt bạn bè, một người bạn có duyên gặp mặt một lần tặng cho tôi một chiếc trâm cài tóc phong cách Châu Âu, tôi rất thích. Cô ấy nói với tôi rằng đã thấy nó khi đi du lịch Châu Âu. Ở đó có rất nhiều trang sức thủ công nhỏ nhỏ, vô cùng tinh xảo, cô ấy liền mua mấy thứ để tặng cho bạn bè.

Tôi cười nói cảm ơn, sao đó cô ấy nhận điện thoại rồi về trước. Bấy giờ, một người ngồi cạnh tôi lấy từ trong túi ra một chiếc trâm cài tóc khá giống, rồi đưa cho tôi: " Tôi không thích dùng thứ này, cho cô đó ".

Tôi từ chối một lúc rồi nhận lấy, thuận miệng đùa : " Trâm đẹp thế này mà cô cũng nỡ cho tôi sao ?"

Cô ta nói với vẻ khinh thường : " Có gì đâu mà không nỡ, có phải thứ gì quý giá đâu.

Tôi ngạc nhiên nhìn cô ta, đúng là thứ này không đắt, nhưng dù sao cũng là tấm lòng của người ta. Cô ta dường như nhận ra tâm tư của tôi, bĩu môi nói : " Tôi chẳng thèm. Cô tưởng cô ta quý cô nên mới tặng cô đấy à ? Cô ta chỉ muốn khoe với cô là cô ta đi Châu Âu, nhưng không thể nói trắng ra được. Tôi ghét nhất là người hay khoe khoang."

Sau đó cô ta đi thẳng, để tôi bối rối ngồi lại mà không biết làm sao cho phải.

Khoảng một tháng sau, có người bạn gửi hai thùng đặc sản cho chúng tôi, người nhà ít ăn không hết, nên tôi muốn gửi cho bạn bè cùng ăn. Tôi nghĩ tới người bạn tặng trâm cho mình, bèn gọi điện hỏi địa chỉ của cô ấy, định mang một ít cho cô ấy, coi như đáp lại tình cảm đạo trước.

Nhận được điện thoại của tôi, cô ấy rất vui, nhắn gửi địa chỉ chi tiết vào di động cho tôi, rồi nói được người khác nhớ đến thật là tốt.

Tôi nhìn địa chỉ mà cô ấy gửi tới, thoáng ngạc nhiên. Những khu biệt thự cao cấp ở chỗ chúng tôi, tôi đều biết hết, mà địa chỉ cô ấy gửi cho tôi còn là hàng cao cấp của cao cấp, hồi vừa mở bán thì ngôi biệt thự ấy giá thấp nhất cũng phải mười triệu tệ*.

* Khoảng 35 tỉ đồng.

Lúc tôi tới nơi, cô ấy rất nhiệt tình. Tôi không hề nhìn thấy ý muốn khoe khoang từ cô ấy, trái lại, cô ấy còn khiêm tốn hiền hòa hơn cả người thường.

Có mấy lần tôi ngỏ ý cáo từ, cô ấy đều giữ tôi lại ngồi thêm một lúc. Cô ấy thản nhiên nói với tôi, cô ấy có rất ít bạn bè thân thiết, thường khá cô đơn, chẳng mấy khi có bạn tới chơi nên khi tôi tới cô ấy rất vui vẻ.

Thấy cô ấy vui như vậy, tôi cũng không nỡ về quá sớm. Chiều hôm đó, chúng tôi đã nói rất nhiều chuyện, cô ấy nói với tôi bằng giọng tiếc nuối : " Thực ra bạn bè của tôi không ít, nhưng bạn tri kỷ thì gần như không có. Có lẽ vì cách đối nhân xử thế của tôi có vấn đề !".

Tôi thấu hiểu nỗi khổ tâm của cô ấy, hẳn là vì "trên cao gió lạnh" mà thôi! Cuộc sống vật chất vượt trội của cô ấy đủ để khiến vô số người

nhức mắt. Nghĩ tới chuyện lần trước cô ấy tặng trâm cho mình, tôi thấy với điều kiện sống hiện tại thì dù cô ấy có đi Châu Âu hàng tháng cũng không phải vấn đề, càng không cần dùng cách tặng quà để cho mọi người biết. Thế nhưng vẫn có người cho là cô ấy khoe khoang. Thực ra thì cô ấy không những không khoe khoang, mà còn khá khiêm tốn, nếu không chẳng có chuyện tới nhà cô ấy rồi thì tôi mới biết điều kiện kinh tế của cô ấy. Trên trang cá nhân của mình, ngoài vài đoạn văn cô ấy chia sẻ về thì có rất ít nội dung khác.

Tôi lại nghĩ tới chuyện về một người bạn của tôi dạo trước. Bạn tôi rất mê ẩm thực, đời này thế sống chết cùng đồ ăn, chỉ cần nơi nào mở nhà hàng mới là cô ấy chắc chắn sẽ tới nếm thử. Thực ra có người bạn như thế rất tiện, muốn mời ai ăn cơm thì chỉ cần gọi điện cho cô ấy, nói yêu cầu với cô ấy, cô ấy sẽ giới thiệu cho tôi nhà hàng phù hợp được đánh giá cao, khiến tôi nở mày nở mặt mỗi lần mời cơm. Cô ấy cũng rất thích thú với sở trường của mình. Chỉ cần phát hiện ra nhà hàng nào nấu rất ngon hoặc nấu rất kém, cô ấy đều đăng bình luận lên mạng. Nhưng lần trước khi chúng tôi họp mặt, cô ấy chụp ảnh xong đăng lên trang cá nhân, lát sau, cô ấy xem di động theo thói quen, rồi sắc mặt trở nên rất tệ.

Chúng tôi vội hỏi xem có chuyện gì thế, cô ấy bèn đưa di động ra ý bảo chúng tôi tự xem. Chúng tôi chợt thấy dưới status cô ấy vừa đăng có mấy bình luận ác ý " Kẻ ăn không hết người lần chẳng ra" , " Biết cô giàu rồi, không cần suốt ngày khoe khoang đâu".

Bạn tôi tức xì khói: " Có chức năng block cơ mà ? Không thích thì cứ block tố đi! Mà mỗi lần bọn mình đi ăn cơm thì cũng chỉ hết tầm hai, ba trăm tệ, có gì đâu mà khoe ? "

Trong xã hội này quả thực không thiếu người thích khoe của, hành vi đó khiến người ta rất phản cảm. Nhưng cũng có những người quá nhạy

cảm, chỉ thấy người khác có thứ mà mình không có, người khác tới nơi mà mình chưa đến bao giờ, liền cho rằng đối phương cố ý khoe khoang, mà không hiểu rằng đó chỉ là một phần nhỏ trong cuộc sống thường nhật của người ta mà thôi.

Rất nhiều thứ mà người ta cho là khoe khoang, chẳng qua chỉ là sự chênh lệch trong sinh hoạt. Cùng đăng ảnh đồ ăn, trong mắt người cần tính toán tiết kiệm thì đó là hành vi khoe khoang, nhưng trong mắt người sống dư dả thì đó chỉ là cách lưu giữ lại các khoảnh khắc cuộc sống. Cùng đăng ảnh quà tặng, trong mắt người hay được nhận quà thì chuyện đó rất là bình thường, nhưng trong mắt người ít nhận được quà thì bỗng thành hành vi khoe khoang.

Tôi có người bạn rất cao ngạo, lúc trước vừa tốt nghiệp , vì gia cảnh thường thường, lương cũng không cao, nên trình độ sinh hoạt đương nhiên thấp. Thế là thấy người khác mặc hàng hiệu đi qua, cô ấy luôn cho rằng đối phương đang khoe của, nếu thấy ai đeo trang sức mới, cô ấy thường than thở với chúng tôi : " Họ không khoe của thì sẽ chết đấy à ?" Tôi từng muốn nói với cô ấy rất nhiều lần rằng người ta không khoe của đâu, đó chỉ là những thứ rất bình thường trong cuộc sống của họ thôi. Cũng may cô bạn này không bị ảnh hưởng quá nhiều, Vì cao ngạo, không cam lòng đứng sau người khác, cho nên cô ấy luôn chăm chỉ làm việc, cố gắng hoàn thiện bản thân. Mấy năm qua đi, cô ấy cũng có chút thành tựu. Tôi dần nhận ra, cô ấy ngày càng ít chỉ trích người khác khoe khoang.

Có lần khi chúng tôi uống cà phê cùng nhau, cô ấy chủ động nói với tôi về chuyện này : " Cậu ạ, trước đây tớ quá nhạy cảm, luôn cảm thấy người khác đang khoe khoang. Nhưng khi điều kiện sống của tớ ngày một tốt hơn, tớ mới nhận ra những suy nghĩ ngày xưa đều không còn nữa, thậm chí dần dần tớ còn thấy mừng thay cho người ta. Một hai năm nay, cuối cùng tớ cũng hiểu, người ta chưa bao giờ có ý khoe khoang, tớ

cho rằng họ đang khoe khoang, chỉ là chứng tỏ cuộc sống của tớ không bằng họ mà thôi".

Cô ấy có nhận thức như vậy, tôi thấy mừng thay cho cô ấy. Nhìn lại sau mấy năm đã thay đổi rất nhiều, ánh mắt sắc bén đã không còn cay nghiệt như trước, sắc mặt tối tăm đã được thay thế bởi nụ cười hiền hòa, cả người đều trở nên nhã nhặn, dịu dàng.

Thế giới này không nhiều ác ý như bạn tưởng, cũng không có nhiều người thích kích động người khác để mua vui, hầu hết mọi người đều đang sống cuộc đời xứng đáng với năng lực của mình.

Khi bực bội vì thấy người khác khoe khoang, bạn đừng ngại bình tâm xem xét cuộc sống của mình, liệu có quá chênh lệch với người ta hay không. Suốt ngày phẫn nộ và đổ kỵ- vừa không khiến trình độ sinh hoạt của người khác giảm sút, vừa không giúp chất lượng sinh hoạt của mình tăng cao.

Điều bạn có thể làm chính là hai việc : Bình thản ung dung sống cuộc đời của mình, không ngừng cố gắng thu hẹp khoảng cách sinh hoạt với những người làm bạn khó chịu.

Chúng ta nhất định phải hiểu được rằng : Thứ có thể kích thích chúng ta càng nhiều, chứng tỏ cuộc sống hiện tại của chúng ta càng kém, thứ có thể kích thích chúng ta càng ít, chứng tỏ - hoặc là tâm lý của chúng ta đã bình thản đến một cảnh giới nhất định, hoặc là cuộc sống chúng ta đã thay da đổi thịt từ rất lâu rồi.

Hết chap 04- 30/Dec/18-02:32pm

Chúc mọi người nghỉ lễ vui vẻ !

Chúc mừng năm mới

Judy <3

KHÍ CHẤT BAO NHIÊU, HẠNH PHÚC BẤY NHIÊU

Văn Tình
sachmoi.net

Chap 05

Chap 05 : Phụ nữ không được lười

Lúc tôi vừa vào công ty, ở phòng tài chính có một nữ đồng nghiệp tên N có gu thời trang rất sành điệu. Bản thân chị ấy cũng vô cùng xinh đẹp. Chị ấy là fashionista* của công ty, khác hẳn với đám nhà quê chúng tôi. Trong khi chúng tôi còn đang tìm quần áo trên taobao** thì trên người chị ấy toàn là hàng hiệu, lúc chúng tôi còn đi làm bằng xe buýt thì chị N đã ung dung lái chiếc xe máy chục vạn tệ*** tới công ty.

* Ngôi sao thời trang

** Trang web mua sắm trực tuyến cực lớn ở TQ

*** Tức hàng tỷ đồng

Thỉnh thoảng, chị N cũng sẽ chỉ cho tôi vài mẹo mặc quần áo. Chị ấy khá tốt, nhưng không mấy chú tâm vào công việc. Việc nào cần làm, nếu không giục đến lần thứ ba thì chắc chắn chị ấy vẫn chưa làm xong. Một cô gái xinh đẹp như thiên thần giữa bầy vịt vốn đã khiến người khác đổ kị, thái độ làm việc còn thiếu tập trung, đương nhiên sẽ khiến nhiều người bất mãn. Thỉnh thoảng, tôi cũng sẽ nhắc nhở chị ấy vài câu.

Nhưng chị N lại cười rất dửng dưng: " Ôi cô bé ơi, đi làm thôi thì kiếm được mấy đồng cơ chứ ? Chị chỉ đi làm cho vui chút thôi, tới lúc

kết hôn chắc chắn chị sẽ nghỉ việc. Có cần thăng chức tăng lương đâu mà phải cố gắng làm chi ?"

Năm đó, chị N 28 tuổi. Nghe các đồng nghiệp khác nói, chị ấy đề ra mục tiêu đến năm 30 tuổi phải lấy được một người chồng giàu có. Công việc chỉ là cầu nối để làm quen với những người giàu có mà thôi.

Tôi và chị N chỉ làm đồng nghiệp khoảng gần nửa năm, vì chị ấy mau chóng lấy được một người chồng giàu có đúng như ý nguyện. Nhớ tới lần gặp mặt cuối cùng, chị ấy tới tặng bánh kẹo cưới cho mọi người tiện thể xin nghỉ việc. Bánh kẹo cưới của chị N cũng không phải bình thường, là loại rất cao cấp, tôi để ngắm rất lâu mà không nỡ ăn.

Ngày rời đi, chị ấy trò chuyện với tôi một lúc. Chị ấy nói, phụ nữ không cần quá vất vả làm gì, lúc mưa gió bão bùng có người che ô cho là hạnh phúc, tự che ô là cay đắng, phụ nữ nên ăn mặc trang điểm thật xinh đẹp rồi để đàn ông họ che chở nâng niu. Chỉ những phụ nữ có điều kiện kém cỏi mới cần dốc hết sức lực để gây dựng sự nghiệp của mình.

Khi ấy, tôi tỉnh tỉnh mê mê, vừa thấy chị ấy nói khá hợp lý, vừa thấy có gì đó không ổn.

Một thời gian rất dài sau khi rời đi, chị N vẫn xuất hiện trong các câu chuyện phím của đồng nghiệp, nhất là lúc công việc không được như ý, nhiều người than thở : " N vẫn là thông minh nhất. Kiếm ông chồng giàu nuôi mình, ở nhà thì thuê người giúp việc nên chẳng phải làm gì hết, hàng ngày chỉ việc đi mua sắm làm đẹp. Nhìn lại chúng ta, khổ cực vất vả thì thôi, còn phải xem thái độ của người khác mà sống. Nếu hồi xưa cũng lên kế hoạch sống rõ ràng như N, thì giờ chẳng cần phải mài sức ra mà làm thế này. "

Đây là tiếng lòng của rất nhiều người. Ai cũng cảm thấy cuộc đời của mình quá khổ cực, lại hoang mang không biết rốt cục sự khổ cực ấy có đáng giá hay không.

Tôi cũng thường xuyên vào trang cá nhân của N để đọc các status mới của chị ấy. Chủ đề mà N thường đăng nhiều nhất chính là : " Đời người có mấy chục năm, khổ cực là một đời, ung dung cũng là một đời. Vì sao không cố gắng mà hưởng thụ cuộc sống ?" Nhiều người bình luận phía dưới khen ngợi chị ấy đã sớm biết đối tốt với chính mình, quả là hạnh phúc vẹn toàn. N cũng thường xuyên đăng ảnh thành quả mua sắm và cuộc sống ung dung nhàn nhã của chị ấy.

Có vài cô gái coi N như tấm gương cho đời mình. Họ cho rằng mình chăm chỉ phấn đấu nhưng thành quả còn chẳng bằng một sợi tóc của N, vậy thì cố gắng để làm chi !

Sau này, N càng ngày càng ít cập nhật status, nghe nói chị ấy sinh con trai, chúng tôi nghĩ đấy là cuộc đời mà chị ấy muốn, cũng coi như viên mãn rồi. Từ khi sinh con, N dần ít xuất hiện trong tầm mắt mọi người. Mà theo tuổi tác, mọi người trong công ty có người xin nghỉ việc, có người kết hôn, ai nấy đều tiếp tục cuộc đời chính mình.

Mấy hôm trước, A Ngạn nhờ tôi đi mua cho anh ấy mấy chiếc sơ mi. Khi tới trung tâm thương mại, nhìn thấy N sau nhiều năm không gặp, tôi rất ngạc nhiên. Nhưng điều khiến tôi ngạc nhiên là chị ấy không tới đó để mua sắm, mà chị ấy là nhân viên của một cửa hàng trong trung tâm thương mại. Chạm mặt nhau quá đột ngột, cả hai đều không kịp tránh. N bối rối một lúc, đến khi bình tĩnh lại, chị ấy nói với một nhân viên khác rồi cùng vào Starbucks trong trung tâm thương mại uống cà phê với tôi.

Sau kết hôn, N quả thực đã trải qua một quãng thời gian ung dung nhàn nhã. Quãng thời gian ấy kéo dài tới lúc chị ấy sinh con. Con chưa

tròn một tuổi thì chồng chị ấy ngoại tình. Mau chóng biết chuyện, N chất vấn chồng, chồng chị ấy cũng không phủ nhận mà thẳng thắn thừa nhận mình ngoại tình. N làm ầm lên, muốn chồng chấm dứt mối quan hệ với người phụ nữ kia, song chồng chị ấy chẳng quan tâm, mà tỏ rõ thái độ của anh ta. Nếu N không muốn ly hôn thì cứ sống tiếp thế này, còn N muốn ly hôn thì cũng được thôi, nhưng nếu đòi anh ta chấm dứt với người phụ nữ kia thì đừng có mơ.

N vừa tức giận vừa đau lòng. Không phải N chưa từng nghĩ tới chuyện ly hôn, nhưng ly hôn có nghĩa là chị ấy không thể sống như hiện giờ nữa, có nghĩa là chị ấy phải quay trở lại chốn công sở tàn khốc. N đã nghỉ việc nhiều năm rồi, chị ấy không còn lòng tin là sau khi ly hôn, mình có thể sống khá giả. Chị ấy cân nhắc mấy ngày, mỗi tháng chồng cho tám vạn tệ* tiền chi tiêu gia đình, trong đó có ba, bốn vạn tệ** là tiền tiêu vặt của mình. Mình đi làm vừa vất vả vừa bị khinh bỉ, còn không kiếm được nhiều như vậy, huống chi mình đã nghỉ việc lâu thế, giờ đi tìm việc cũng khó. Đối mặt với hiện thực, N chọn chấp nhận và chịu đựng, mở một mắt nhắm một mắt với hành vi trăng hoa của chồng, đặt càng nhiều mối quan tâm vào việc mua sắm vui chơi và thầm nghĩ : Đời có vậy thôi, ít nhất vật chất vẫn cứ đủ đầy, cứ thế đi !

* Tám vạn tệ, bằng khoảng 280 triệu đồng

** Ba, bốn vạn tệ khoảng 100 triệu đồng

N cảm thấy mình đã thỏa hiệp, không còn bận tâm đến chồng nữa thì có thể sống như vậy đến hết đời.

Nhưng cuộc sống không thể đoán trước được điều gì. Vì tám vạn tệ tiền chi tiêu gia đình hàng tháng, N nén giận sống trong cuộc hôn nhân không tình yêu, nhưng người phụ nữ bên ngoài chưa chắc đã cho chị ấy toại nguyện.

Hai năm sau, chồng chị ấy vẫn đề xuất ly hôn. N sống chết không đồng ý. Chị ấy gào thét : " Anh làm gì bên ngoài tôi đã không quan tâm rồi, anh còn muốn thế nào nữa, tôi còn không đòi ly hôn mà anh còn định ly hôn nữa sao ?"

Nhưng người đàn ông kia mặc kệ chị ấy. Từ lâu, anh ra đã không còn tình cảm với N, chỉ lạnh lùng hăm dọa : " Không chịu ly hôn thì đưa nhau ra tòa, trên đời này chẳng có cuộc hôn nhân nào là không ly hôn được".

Ở mặt này N không hề đỡ. Thế là chị ấy bắt đầu yêu cầu chia tài sản, nhưng N đau khổ nhận ra, ngoài ngôi biệt thự đang ở thì chị ấy chẳng nắm rõ tài sản nào hết. Khi người đàn ông kia quyết định ly hôn thì anh ta đã lạng lể chuyển dời các tài sản khác đi rồi. Thậm chí anh ta còn khinh bỉ nói : " Dù tôi có cho cô ngôi biệt thự này, thì chắc cô cũng chẳng đóng nổi tiền điện nước đâu nhỉ ?"

Cuối cùng, N chỉ lấy được chút tiền mặt. Sau khi ly hôn , vì thế diện nên N vẫn sống cuộc sống như trước đây, nhưng tiền tài mau chóng cạn kiệt, không đủ để N tiếp tục tiêu pha nữa.

Sau mấy tháng cầm cự, N không thể không đối mặt với hiện thực : Không chịu cố gắng thì cơm cũng chẳng có mà ăn.

Nhưng lúc đó, các mối quan hệ đã không còn, kiến thức của N vốn đã không vững, lại bỏ bằng đi rất lâu, công tác cơ bản ở nơi công sở cũng không làm nổi. Sau đó, vì có kinh nghiệm mua hàng hiệu nhiều năm , chị ấy đành vào trung tâm thương mại làm nhân viên bán hàng.

Nhắc tới trước kia, N vô cùng hối hận. Chị ấy nói nếu có thể làm lại từ đầu thì chắc chắn chị ấy sẽ không chọn cách sống như thế.

Từ biệt N, ra khỏi trung tâm thương mại, lòng tôi cảm khái vô cùng. Không hẳn tất cả người lười biếng đều gặp phải những biến cố như N, nhưng lười biếng trong khoảng thời gian cần nỗ lực thì ắt sẽ gặp phải vô vàn khó khăn trong cuộc sống.

Chúng ta đều biết, những ngày tháng không ngừng nỗ lực cho đến khi đơm hoa kết trái đều dài lâu mà cô quạnh. Quá trình trồng từng viên gạch, đắp từng đụn cát luôn nặng nề và đau khổ. Ai chẳng có sức ò, ai chẳng mong có một bờ vai che mưa chắn gió, ai chẳng muốn có người cho mình một tương lai xán lạn ? Ở thanh xuân đẹp như hoa, ai chẳng mong thích gì làm nấy, muốn gì mua nấy ? Ai chẳng hy vọng có người sắp xếp mọi thứ trong đời thay mình, để mình ung dung nhàn nhã mà hưởng thụ cuộc sống ?

Có người hỏi tôi, làm thế nào để mau chóng có được tất cả ? Sự thật rất tàn khốc : Cuộc sống không có đường tắt, mọi lựa chọn thoạt nhìn giống như đường tắt hầu hết đều là cạm bẫy. Nếu bạn không nỗ lực hết mình, cuộc sống sẽ đòi lại từ bạn gấp bội. Bạn lãng phí thời gian, bạn bỏ bê cuộc sống, bạn buông thả bản thân, ở một điểm nào đó vào một vài năm sau đó, hậu quả sẽ hiển hiện trên người bạn : Có lẽ bạn sẽ trở thành một phụ nữ trung tuổi nhưng chẳng có tài cán gì, hoặc trở thành một người già nua với gương mặt mệt mỏi tang thương, hoặc trở thành một cái xác trống rỗng từ ngày này qua tháng khác, chẳng biết tới vui vẻ hạnh phúc, hoặc trở thành một người đàn bà nhạ cảm lo được lo mất, không bao giờ có được cảm giác an toàn.

Thấy người khác sống ung dung tự tại, bạn cảm thán người ta thật tốt số, cũng muốn mình được như vậy, đó là lẽ thường tình. Nhưng bạn chưa thấy họ đã nỗ lực tới mức nào để đạt được cuộc sống đó. Thứ gọi là đường tắt, chẳng qua chỉ vì họ ngộ ra đạo lý sớm hơn mà thôi.

Chúc mọi người ngủ ngon !

Judy

KHÍ CHẤT BAO NHIÊU, HẠNH PHÚC BẤY NHIÊU

Văn Tình
sachmoi.net

Chap 06

Chap 06 : Quan niệm khác biệt, kết cục khác biệt

Mấy năm trước, có lần tôi cùng người nhà đi dự tiệc. Trong sảnh lớn của khách sạn có mấy gia đình cùng mở tiệc.

Lúc đó, có một bé trai khoảng bảy, tám tuổi đổ đồ uống trên tay xuống nền nhà. Nền nhà đều là gạch tráng men, đồ uống đổ trên đó vừa ướt vừa trơn. Hôm ấy, một gia đình làm tiệc mừng thọ cho người mẹ tám mươi tuổi của họ, có không ít cụ già tới dự.

Tôi gọi bé trai kia lại, cười nói với cậu bé : " Bạn nhỏ à, đồ uống rơi xuống đất rất dễ khiến người khác trượt ngã. Hôm nay có rất nhiều cụ ông cụ bà tới đây, bị ngã thì không ổn, chúng ta đừng làm như vậy được không nào ?"

Tuy bé trai nọ khá bướng, nhưng vẫn chịu nghe lời, cậu bé đảo mắt một lúc rồi gật đầu, " Được rồi ! Cháu sẽ không đổ nữa ".

Tôi cười khen ngợi cậu bé, đúng là một em bé ngoan.

Đây vốn là một câu chuyện nhỏ nhặt không có gì đáng nói, nếu mẹ bé trai không tình cờ đứng gần đó và nghe thấy. Chị ta không cảm thấy con mình làm vậy là sai, trái lại còn tức tối lườm tôi rồi nói bóng nói gió với

con trai mình : " Bình thường mẹ nói thì không nghe, người lạ bảo một câu là nghe ngay đấy, bị người ta lừa bán đi lúc nào cũng không biết đâu."

Tôi bèn giải thích với chị ta, hôm nay có nhiều cụ già ở đây, đi lại bất tiện, nếu nền đất vừa ướt vừa trơn, các cụ ngã bị thương thì không ổn.

Người phụ nữ kia giận dữ trừng mắt với tôi, rồi liếc nhìn những cụ già kia bằng ánh mắt căm ghét: " Già rồi thì ở nhà cho lành, ra ngoài làm gì cho phiền không biết ?"

Tôi không chịu nổi : " Người già cũng có mối quan hệ của họ, sao lại không được ra ngoài chứ ?"

Chị ta hừ một tiếng : " Ra ngoài thì đám con cháu phải cẩn thận trông nom, đừng để xảy ra chuyện rồi đổ lên đầu người khác. Nếu họ ngã thì phải trách con cháu họ không chu đáo ấy."

Thấy chị ta ngang ngược như vậy, tôi cũng nổi giận. Ngày đó còn trẻ tuổi nóng tính, tôi bèn mắng lại : ' Người già ra ngoài thì con cháu phải trông nom cho tốt, không thì chính là lỗi của con cháu, thế con trai chị cũng giống vậy đúng không ? Cha mẹ phải trông nom con cái cho tốt, không thì chính là lỗi của cha mẹ. "

Có lẽ bình thường người phụ nữ kia vốn chưa ngoa đanh đá, thấy tôi còn trẻ mà dám dạy dỗ chị ta, mới nói vào giọng thách thức: "Ai có nào chẳng biết trẻ con đều ương bướng, sau này, con trai cô ương bướng thì cô bóp chết nó hay là bỏ rơi nó hả ?"

Chị ta làm tôi giận đến tức cười. Tôi nghiêm túc trả lời : " Nếu con trai tôi quá ương bướng làm vậy nơi công cộng, chắc chắn tôi phải bênh con mình rồi."

Người phụ nữ kia cười khẩy : " Ồ , đúng rồi, chính cô cũng như thế còn mặt dày mà dạy bảo người khác ?"

Tôi thông thả nói với chị ta, : " Nếu con của tôi vô đạo đức, điều này chúng tôi bản thân tôi vô đạo đức, không biết cách dạy con, chắc chắn tôi là người giống chị, cho nên khi gặp phải rắc rối tôi cũng phản ứng giống chị. Không lẽ lúc dạy con tôi hồ đồ, khi con tôi gặp rắc rối tôi liền trở nên sáng suốt , thông tuệ ? Còn nếu tôi là người sáng suốt thông tuệ, tôi sẽ không bao giờ dạy con như chị. Vậy con tôi làm sao có thể gặp rắc rối được chứ ?"

Đối phương tức lắm, vừa rửa cho không ai thèm lấy tôi, vừa hầm hầm dẫn con mình đi.

Đây là câu chuyện từ nhiều năm trước. Mấy hôm nọ, tôi viết một bài tên là : " Đừng bao giờ đối đầu với nhân tính". Trong đó có nhắc tới ví dụ, cậu mợ tôi nuôi chiều con cái, nhận được vài bình luận phía dưới giống hệt chuyện này. Vì không muốn để tư tưởng kia tiếp tục đầu độc người khác, tôi không nhượng bộ bất kì ai.

Các bình luận đó đều có đại ý là : Cậu mợ cô làm vậy cũng vì quá yêu con. Cha mẹ nào chẳng hết lòng vì con. Có lẽ tới lúc cô gặp vấn đề tương tự, cô cũng sẽ hành xử giống cậu mợ của mình. Đến lúc ấy cô sẽ hiểu thôi.

Tôi nhớ có một độc giả hỏi tôi thế này: Văn Tình, tôi muốn hỏi cô, nếu con trai cô như vậy cô sẽ thực sự thấy chết mà không cứu ư ? Cô nở lòng nào ư ?

Tôi trả lời cô ấy: Dù có tán gia bại sản tôi cũng phải cứu con trai tôi, phải trả nợ cho nó, dù có phạm sai lầm gì đi chăng nữa nó cũng vẫn là con trai tôi !

Đối phương nghi ngờ hỏi tôi đang nói kháy à ? Tôi đáp không phải, chắc chắn tôi sẽ làm như vậy, tôi cực kì nghiêm túc. Cô ấy nói nếu chính cô cũng làm thế thì sao trong bài văn kia cô lại viết như vậy ?

Tôi bèn trả lời thế này : Nếu tôi chiều con tới mức để nó chơi bời rồi nợ nần chồng chất, chứng tỏ tôi cũng là người mẹ hiền thất bại. Thế thì phản ứng của tôi chắc chắn là phản ứng của người mẹ hiền, sao có thể bỏ mặc không quan tâm được ? Còn một người mẹ có nguyên tắc và giới hạn khi nuôi dạy con sẽ không dung túng cho con hết lần này đến lần khác cho tới khi nó không thể quay đầu lại. Thế nên tôi sẽ không bao giờ gặp vấn đề này. Gieo nhân nào thì gặt quả nấy, bạn là cây táo thì bạn sẽ sinh ra quả táo, bạn là cây lê thì sinh ra quả lê, quan niệm khác biệt thì kết cục cũng khác biệt.

Đối phương nói : Cô trả lời quá thâm thúy, tôi phải ngẫm lại mới được.

Tôi nghĩ lời tôi nói không hề thâm thúy, nhưng đủ để kích thích quan niệm thâm căn cố đế của cô ấy.

Quan niệm này còn thể hiện trên một vấn đề tình cảm cực kì phổ biến : Có những người đàn ông đã lừa dối rất nhiều lần, khiến người phụ nữ bị tổn thương nhiều lần, nhưng chỉ vài lời chót lưỡi đầu môi là người phụ nữ lại bồn chồn lưu luyến. Tôi luôn khuyên họ sớm rời đi, đừng để mình bị tổn thương nữa.

Đối phương thường sẽ hỏi vặn lại: Tôi thực sự luyến tiếc cuộc tình này, nếu chị gặp chuyện như vậy thì chị có thể quyết tâm chia tay hay không ?

Nếu tôi cũng có cái tính do dự không quyết đoán ấy thì chắc chắn tôi cũng sẽ gặp phải rắc rối tương tự, mà một khi gặp phải là tôi cũng sẽ

bản khoản bối rối, nhưng vấn đề là tôi không có cái tính ấy !

Cho nên cô bé à, phản ứng của bạn chỉ đại diện cho những người do dự thiếu quyết đoán như bạn thôi, còn những người quyết đoán thẳng thắn thì họ đã quay người bỏ đi từ lần đầu tiên gặp phải vấn đề này rồi, mà khả năng cao là họ vốn không bao giờ gặp phải vấn đề như thế này, cho nên vấn đề này không có mối liên hệ gì với tư duy bản thân hết.

Bên cạnh chúng ta luôn có một loại người rất thích nói với bạn : " Tới lúc kết hôn rồi cô sẽ biết, tới lúc có con rồi cô sẽ hiểu..."

Trước khi kết hôn, tôi rất ghét những người suốt ngày đòi đi làm nhà phê bình hôn nhân, vô số người từng nói với tôi : "Tới lúc kết hôn rồi cô sẽ hiểu, hôn nhân là phải cãi lộn đến tanh bành như thế đấy."

Song sau khi tôi kết hôn, hoàn toàn không phải như vậy. Thế là rất nhiều người bắt đầu nói với tôi, tới lúc có con rồi sẽ thế này thế kia. Đương nhiên giờ tôi chưa có con, không thể kiểm chứng được, nhưng bên cạnh tôi có rất nhiều bạn bè đã có con. Có một bạn lớn tuổi, con cũng đã học đại học Yale, cô ấy chưa từng vì con mà đánh mất bản thân, cũng không vì con mà trở nên xấu xí héo tàn. Trong khi con cô ấy hào sảng, nhiệt tình, lương thiện, mặt nào cũng xuất chúng, thì cô ấy cũng ngày càng tao nhã, ngày càng thu hút.

Tôi rất muốn nói với những người kia rằng : Người kết hôn có rất nhiều, hôn nhân cũng có muôn vàn kiểu, không phải cuộc hôn nhân nào cũng giống nhau. Người có con cũng quá nhiều, có đứa trẻ ngoan ngoãn lễ phép, có đứa trẻ hư hỏng tới mức bạn muốn nhét nó vào lại bụng mẹ, đâu có hình thức cố định nào. Quan niệm giữa người với người không hề giống nhau, cách sống đương nhiên cũng khác biệt, kết cục tất yếu không thể tương đồng.

Cho nên cách nói ấy chỉ là những lời bao biện cho việc mình giải quyết vấn đề không tốt, sống không như ý mà thôi. Bạn đừng an ủi bản thân bằng cái cớ : " Kim không đâm vào người cô thì cô không thấy đau, nếu cô gặp phải vấn đề của tôi thì cô còn chẳng xử lý được bằng tôi", mà phải cố gắng khắc phục nhược điểm trong tính cách của mình, tránh đẩy bản thân vào vòng xoáy bất hạnh.

Trên đời này có rất nhiều phụ nữ vô cùng xuất sắc, có rất nhiều phụ nữ gặp thương tổn là kiên quyết bỏ đi, cũng có rất nhiều phụ nữ thông tuệ tỉnh táo. Họ không may mắn, chẳng qua quan niệm sống của họ sâu sắc hơn mà thôi.

Hết chap 06- 05:34pm.

Đêm an lành <3

KHÍ CHẤT BAO NHIÊU, HẠNH PHÚC BẤY NHIÊU

Văn Tình
sachmoi.net

Chap 07

Chap 07 : Kẻ khinh thường bạn không phải đàn ông, mà là chính bạn.

Khi spa dưỡng sinh Đông y của cô bạn Y khai trương, vì bạn truyền thông sách mới nên buổi chiều tôi mới ủng hộ được. Ngày đầu tiên khai trương, khuyến mãi ưu đãi cực kì lớn. Y mở tài liệu làm thẻ thành viên ra, cười rạng rỡ : " Cậu à, tớ rất vui vì thấy nhiều cô gái sẵn sàng đầu tư cho bản thân như vậy."

Tôi cười nhìn cô ấy : " Cậu vui vì việc kinh doanh thuận lợi chứ gì ?"

Đang nói thì một phụ nữ khoảng ba mươi tuổi đi vào trong spa. Vì các nhân viên khác của spa đều đang bận rộn phục vụ khách hàng khác nên Y bèn đích thân ra đón tiếp.

Người phụ nữ ăn mặc không quá hợp thời, vẻ mặt hơi rụt rè, da dẻ vàng vọt, ngó quanh spa mới được trang hoàng, lo lắng nói : " Cứ từ từ, để tôi xem thế nào đã."

Y nở nụ cười có khả năng kết nối trời sinh để giảm bớt căng thẳng cho chị ta : " Vâng, chị cứ xem đi ạ. Đây là ngày đầu khai trương spa của chúng tôi, khuyến mãi rất lớn, được trải nghiệm miễn phí lần đầu tiên. Nếu chị thấy ổn thì có thể làm thẻ thành viên."

Người phụ nữ kia dè dặt hỏi : " Hoàn toàn miễn phí thật à ?"

Y gật đầu , khẳng định : " Hoàn toàn miễn phí, nếu chị thấy không ổn thì có thể ra về bất cứ lúc nào. Chúng tôi sẽ không thu khoản phí nào hết."

Bấy giờ, có một vị khách vừa trải nghiệm xong đi ra, rất hài lòng, vui vẻ làm thẻ thành viên. Lời khen của vị khách này khiến người phụ nữ kia quyết trải nghiệm thử, Y sắp xếp nhân viên dẫn chị ta đi vào.

Hơn một giờ sau, người phụ nữ ấy đi ra, da dẻ vừa được chăm chút căng bóng mịn màng, sắc mặt cũng hồng hào hơn. Chị ta đứng trước gương với vẻ ngạc nhiên, mừng rỡ và thỏa mãn.

Nhân viên spa đứng bên cạnh nói : " Chị xem, trông khác hẳn đúng không ạ ? Phụ nữ phải biết chăm sóc cho bản thân, nếu không sẽ già đi rất nhanh, thanh xuân chẳng thể mua được bằng tiền đâu."

Chị ta gật đầu, lại rụt rè hỏi : " Trông đẹp hơn hẳn đúng không ?"

Y bước tới cười nói : " Chị có hài lòng với sự phục vụ của chúng tôi không ?"

Người phụ nữ kia gật đầu nói hài lòng, rất hài lòng. Có thể thấy đây là một người phụ nữ hiền lành, dịu dàng, hướng nội và hơi nhát gan.

Y lại hỏi chị ta : " Thế chị có muốn làm thẻ thành viên không ạ ?"

Chị ta thoáng do dự rồi nhỏ giọng nói : " Nếu đắt quá thì tôi không đủ tiền làm." Y gọi nhân viên dẫn chị ta đi xem giá cả, phát hiện vị khách này trùng hợp là vị khách thứ 88 của spa, thế là Y bèn đưa ra mức khuyến mãi chưa từng có, thẻ thành viên một năm hơn ba vạn tệ, được khuyến mãi chỉ còn 8800 tệ, còn tặng một bộ mỹ phẩm dưỡng da đủ các bước.

Người phụ nữ thấy vậy thì rất đắn đo, hẳn là chị ta cực kì hài lòng với buổi trải nghiệm hôm nay. Chị ta băn khoăn một lúc rồi quyết định làm thẻ thành viên một năm.

Làm thẻ xong, dường như chị ta thở phào nhẹ nhõm, tự hào vì quyết định của chính mình khi này. Sau đó chị ta nói đùa : " Phải yêu quý chính mình hơn một chút."

Chiều hôm sau, tôi đang ngủ trưa thì Y gọi điện cho tôi. Trong điện thoại, cô ấy rất phiền muộn.

Hóa ra khi này, người phụ nữ làm thẻ thành viên hôm qua bị chồng dẫn tới trả thẻ đòi tiền. Tôi biết Y không bức vì mất khách hàng, vì cô ấy gần như không có lợi nhuận với tấm thẻ đó. Song Y khá mê tín. Số 88 mà cô ấy xem là may mắn cát tường lại thất bại, khiến cô ấy cảm thấy rất khó chịu.

Trong điện thoại, Y kể với tôi, lúc người đàn ông dẫn vợ tới đòi tiền, mặt anh ta lạnh lùng, miệng nói ra những lời khiến bất kỳ phụ nữ nào nghe xong cũng nhức nhối đau khổ. Trước mặt bàn dân thiên hạ, anh ấy nói với vợ mình : "Cái mặt cô có trát vàng lên cũng chẳng đáng mấy đồng, xứng dùng đồ đất như vậy à ?" Sau đó chửi rủa hành vi làm thẻ thành viên của vợ là không biết thân biết phận, không xứng đáng thụ hưởng những thứ này.

Trong khi đó, người vợ lẳng lặng nghe chồng sỉ nhục mình, mắt ngấn lệ nhưng không dám phản bác lấy một câu.

Y không thể chịu đựng được cảnh này, vội nói có thể trả lại tiền. Người phụ nữ kia dè dặt hỏi : " Tôi đã dùng bộ mỹ phẩm kia rồi, làm sao bây giờ ?" Lúc đó, người đàn ông kia lại bắt đầu sỉ nhục chị ta : " Cái mặt

cô có trát phẩn vào cũng chẳng ai thêm ngó. Đúng là đồ hoang tưởng, không biết mình đáng mấy đồng. "

Y vội trả tiền cho họ rồi tiễn đôi vợ chồng này ra khỏi cửa. Sau đó, Y gọi cho tôi. Cô ấy nói không thể hiểu nổi vì sao lại có những phụ nữ sống không có tự trọng, không có tôn nghiêm như thế.

Mấy hôm trước, cũng có vị độc giả kể với tôi vấn đề tương tự, so với người chồng dẫn vợ tới spa của Y kia thì chồng cô ấy chỉ có hơn chứ không kém : ngày ngày uống rượu chơi điện tử, không vui là đánh cô ấy để trút giận, gia đình sống lay lắt nhờ đồng lương thu ngân siêu thị của cô ấy. Cô ấy hỏi tôi làm thế nào để thay đổi tình cảnh của mình, nâng cao địa vị bản thân.

Tôi đã nghe quá nhiều lời tâm sự kiểu này rồi nên không khỏi suy ngẫm một vấn đề : Tôi tin rằng người đàn ông kia không thể đối xử tệ bạc với vợ họ ngay từ đầu, nếu không sẽ chẳng ai ngốc mà lấy loại đàn ông ấy. Chọn những người đó làm chồng nhất định là vì thời kỳ đầu, họ từng dịu dàng chăm sóc, ít nhất là lúc mới yêu hoặc là lúc mới cưới sẽ không quá đáng như thế.

Đàn ông cư xử tệ bạc với phụ nữ không phải chuyện ngày một ngày hai, mà là một quá trình thay đổi dần dần. Ví dụ về tình trạng bạo hành gia đình, hầu hết việc bạo hành đều xảy ra sau khi đã kết hôn. Lúc đang yêu, phụ nữ ít bị bạo hành hơn nhiều. Hầu hết quá trình đều như thế này : Ban đầu, vì một chuyện nhỏ mà đàn ông đẩy phụ nữ một cái, phụ nữ ngạc nhiên, khóc lóc, đàn ông liền xin lỗi, hứa không có lần thứ hai. Hầu hết phụ nữ chọn làm lành, có rất ít phương pháp quyết đoán hơn. Lần sau, vì một việc nhỏ mà đàn ông tát phụ nữ một bạt tai, phụ nữ lại khóc lóc, chất vấn đàn ông, mắng đàn ông tệ bạc. Bây giờ, có lẽ đàn ông vẫn sẽ xin lỗi rồi tiếp tục thể thốt hứa hẹn, phụ nữ nhẫn nhịn mà làm lành. Lần sau lại có mâu thuẫn, không chỉ là một cái bạt tai, mà thường là

những trận bạo hành. Đàn ông cũng không xin lỗi phụ nữ như lần đầu, mà phụ nữ bị đánh mấy lần rồi, sẽ dễ dàng tha thứ cho đàn ông hơn. Đây chính là điểm kỳ lạ của nhân tính.

Nhìn từ quy luật chung của nhân tính mà nói, một người lần đầu tiên ức hiếp một người khác, trong lòng anh ta cũng thấp thỏm lo lắng. Anh ta sẽ quan sát phản ứng của đối phương, thăm dò giới hạn chịu đựng của đối phương. Nếu ngay từ lần đầu tiên, đối phương đã phản kháng hành vi đó một cách kịch liệt, vậy anh ta sẽ không dám cư xử quá đáng nữa, nhưng nếu đối phương tỏ ra nhu nhược nhẫn nhịn, hành vi của anh ta sẽ ngày càng nghiêm trọng tồi tệ hơn.

Song rất nhiều phụ nữ không hiểu được quy luật và quá trình này. Hầu hết phụ nữ đều dễ dàng tha thứ vào lần đầu tiên, mà không biết rằng đây là cơ sở vững chắc cho những cuộc bạo hành tàn ác về sau. Thỉnh thoảng, phụ nữ cũng tìm cách phản kích, tựa như người phụ nữ tới spa kia, nhưng chẳng mấy chốc lại bị đàn áp, bởi vì chị ta đã đánh mất thời cơ tốt nhất, lại thiếu sự dũng cảm cần có.

Để tôi kể cho mọi người nghe một câu chuyện : Có một đôi vợ chồng, sau khi kết hôn, có lần người chồng ra tay đánh vợ, người vợ rất kinh ngạc , nhưng cũng không nói gì cả. Chẳng bao lâu sau, người chồng lại ra tay đánh vợ, người vợ chẳng nói gì hết, chỉ lẳng lặng vào bếp lấy dao phay ra đuổi đánh chồng. Người chồng sợ đến mức chạy mất dép, người vợ đuổi anh ta suốt mấy con phố mới dừng tay. Từ đó trở đi, người chồng không dám đụng đến một ngón tay của vợ, bỏ được tật xấu bạo hành, trở nên hiền hòa, thanh lịch.

Tôi muốn nói với những người phụ nữ bất hạnh kia rằng : Khi bạn kể cho tôi nghe những câu chuyện ngoài sức tưởng tượng ấy, rồi hỏi tôi nên làm gì, thực ra bạn nên hỏi chính mình, anh ta đã dần dần khinh bỉ bạn như thế nào. Trong quá trình đó, bạn đã phối hợp với anh ta ra sao.

Mọi sự khinh bỉ và tổn thương mà anh ta dành cho bạn chỉ có thể tiếp diễn khi có sự cho phép của bạn. Nếu bạn không chịu phối hợp, cùng lắm là anh ta làm tổn thương bạn một lần mà thôi.

Nhất định sẽ có người nói : Tôi chỉ trân trọng tình cảm ngày thôi mà !
Bạn thân mến ơi, tôi không thể không nói cho bạn biết : mọi tình cảm chỉ có ý nghĩa khi đôi bên đều biết trân trọng nó, không thì ở trong mắt đối phương, không phải bạn đang trân trọng tình cảm, mà là bạn tự coi rẻ chính mình.

Có một câu nói rất hay : Người khinh bỉ mình mới bị người khác khinh bỉ, người làm nhục mình mới bị người khác làm nhục. Trước nay, tôi chưa bao giờ nghe nói một người phụ nữ độc lập, tự tin, tự ái mà lại bị đàn ông ức hiếp đến mức không chốn dung thân.

Hết chap 07 - 04:02pm 11/Jan/19

Cuối tuần vui vẻ !

Judy